

כאשר קבענו כי מאחורי קבוצה זו עומדים סוכנים של ר"ח ו"מזפן" המשתמשים בחזית-ריסר אינטלקטואלים תמימים ככיסוי למזימותיהם בכך השיגה המודעה את החיפך ממה שהתכוונה להשיג. היא מוכיחה שצדקנו כאשר החלטנו שלא להקים "חזית" עם קבוצה זו — וכאשר הזהרנו בפניה את ציבור שוחריה-שלום. שהרי ברור עתה כליל שמטרתם הבלעדית של מכוני הרשימה היא לחבל בכוחות-השלום האמריקניים, למכות ר"ח.

שיא הציונות המתחסדת: 48 שעות לפני פירסום מודעה זו הגיף אלינו מכתב בחתימת המועמד הראשון של "רשימת שלום", ובו — הצעה להפסיק את ההשמצות!

השבוע פורסמה בשני עיתונים — "מעריב" ו"ידיעות אחרונות" — מודעה שלא היה לה תקדים: אוסף של שקרים גסים, סילופים וזיופים שבאו לבצע "רצח אופי" לאורי אבנרי. "הארץ" סרב לפרסמה, מכיוון שהיותה הוצאת לשו"ר.

מודעה זו נולדה בשותפות של הקבוצה המתקראת "רשימת שלום" וקבוצת "מזפן", התומכת בה מאחורי הקלעים (ושאחד מראשיה, עודד פילבסקי, חזר במיוחד מלונדון כדי לנהל את תעמולתה).

אולם מתוך פחדנות מגונה, התחבאו היוזמים מאחורי תיבת-דואר ושם סתמי.

עצם תוכנה של מודעת-ההשמצה זו מוכיח מעל לכל ספק, שצדקנו

השבוע. ПРАВДА. ובכל השאר

תשובתו של אורי אבנרי למודעת ההשמצה שפורסמה נגדו בשני עיתוני הער

חמת ששת-הימים. בין השאר חתם על כרוז יחד עם אנשי מצפן ושמעון צבר, בו תבע נסיגה מיידית מכל השטחים הכבושים, לל

ארנפלד

הנגבי

יליזמר

שלום. הוא גם חתם על כרוז "פראבדה" הנ"ל. העובדה שאיש זה הוא המממן העיקרי, וכימעט הבלעדית, של רשימת-שלום, המוציאה כ-100 אלף לירות במערכת-הבחינה, אומרת דרשני.

גילגולו של "מצפן"

נכון הוא שחלק מאנשי "מצפן" תמכו ברשימתנו, כאשר התייצבו לראשונה בבחירות לפני ארבע שנים. כדי להבין זאת, יש להזכיר: אנשי "מצפן" פרשו אז ממק"י בכיתן "מ"ינה". באותו שלב באו אלינו. אחרי הבחירות בחנוכה 1965, בחזית הראשונה שלנו, נסתבר פיתאום שאינם מכירים בגבולות ישראל אלא מתכוונים לחזור לגבולות התלויה של 1947. על רקע זה נאלצו לפרוש מתנועתנו רק אחרי מלחמת ששת-הימים נקטו אנשי "מצפן" עמדה ששונה אינה מזכירה כלל את קיום ישראל, והם מושיטים עתה עזרה וסע לאנשי "אליפ"ח", הדוגלים (כביכול) במדינה על-לאומית בכל הארץ בה ישלטו כמובן הערבים.

הרשימה המבוימת

ההשמצה העיקרית של המודעה כלולה ברשימה המצורפת לה, ובה מופיעים שמות של כשבעה אנשי מצפן, עבריינים ביטחוניים ודומיהם, שעברו כביכול אצלנו. לרשימה אין שחר.

די להזכיר כמה מן העובדות:

נאמר כי מר מקסיס גילן הוא כתב העולם הזה בפאריס. מר גילן אינו עובד בהעולם הזה ואין לשבועון כלל כתב קבוע בפאריס.

נאמר כי הגב' דינה הכט היתה עובדת של העולם הזה. בברית הכט, דוברת אל-פרס בלונדון, לא עבדה אצלנו מעולם. פעם, זמן רב לפני שגילתה את כישרונה המדיני, ניסו

תחת כותרת זו פורסמה בעיתון זה מודעה משמיצה, שכל מטרתה להעלות על נס את ראשי "רשימת שלום", הנושאים בעול המאמץ לגבש את הכוח הפוליטי החדש הראשון בארץ מזה שני דורות.

אולי חשוב לדעת מי מתחבא מאחורי "קבוצת אורחים" זו, שחתמה על המודעה.

ובכן: מחבר המודעה הוא מר חיים הנגבי, מראשי קבוצת "מצפן" בישראל, שנעזר במר נתן יליזמר. המודעה מומנה על-ידי מר דויד ארנפלד, ממקורבי "מצפן" ור"ח, המועמד מס' 11 של רשימת-שלום.

אגב רק על שלוש נקודות במודעת-ההשמצה זו.

"כרוז, פראבדה"

בעלי המודעה משתדלים להעמיד פנים כאילו אותו מיסמך הידוע בשם "כרוז פראבדה" הוא הבעת-דעה תמימה, שנוצלה במקרה על-ידי העיתון הסובייטי. לכן הסתמכות על מיסמך זה לגבי מנסחי וחותמי הוא "מקראתיים".

מעולם לא נכנסתי לפרשה זו לגופה, מתוך רחמנות על המעורבים בכך. אך מכיון שבאה השמצה זו, אין מנוס מלנתח את הדברים.

כרוז זה לא היה מיסמך תמים כלל וכלל. כאשר נשלח אלי, בבקשה שאחתום עליו, שמתי מיד לב לשני פרטים:

(א) יוזם הכרוז הוא אדם הידוע כשליח ר"ח בחוגי האינטליגנציה.

(ב) בכרוז גונו שיטות צה"ל בשטחים המוחזקים, מבלי לומר מילה וחצי מילה על כך שבסך-הכל מישטר-הכיבוש של צה"ל הוא ליברלי, וכי המעשים הנוכחים מהווים יוצאים מן הכלל.

הכרוז, כמו שהוא, נועד לעורר אצל הקורא התמים את הרושם כאילו פוצצו אלפי בתים וגורשו רבבות תושבים מן השטחים המוחזקים.

ריב" ובפני הקוראים את שיטתך, לעסוק ברכילות

ועקרונה פוליטיים; לספר בשויות אישיות במקום

ההוכחה

זהו האורגניזם של מודעת ההשמצה, שנסמך לעיתונים. כתביהיד של סימני-הדפוס הוא של חיים הנגבי, ראש קבוצת מצפן בישראל, הפועל עתה למען רשימת-השלום. המודעה פורסמה השבוע בעיתונים ידיעות אחרונות ומעריב.

מר יליזמר טוען שהוא רק "תיקן" את הנוסח. אך הוא לא הוסיף לכרוז את הדברים הנ"ל, שהם חיוניים כדי שזכרו כזה לא ישמש מכשיר בידי תעמולת-כזב של שונאי-ישראל. אותה שעה כבר ידע מר יליזמר שכל שוחריה-שלום האחר-איי, ואני בתוכם, סירבו לחתום על הכרוז. הוא גם ידע כי חתמו עליו כל אנשי "מצפן", מקורבי ר"ח ודומיהם. הוא קרא, בלי ספק, את נאומי הנציג הסובייטי באו"ם על מישטר-הכיבוש ה"נאצי". ככל זאת קיבל על עצמו לנסח את הכרוז ולחתום עליו.

אני טוען — וטענתי עוד אז — כי הכרוז הוכן על-ידי ר"ח מראש במטרה ברורה לפרסמם בעיתונות הסובייטית, כסיוע לתעמולה האנטי-ישראלית. ונועתנו אסרה על חבריה לחתום על הכרוז, על סמך שיקול זה. אם מר יליזמר לא הבין זאת, הריהו פסול מלשמש בעמדה מדינית אחראית, כאשר תמימתו אינו יודעת גבול.

יליזמר דורש מקום

כאשר הובאה בפני הנהלת העולם הזה — כוח חדש ההצעה — בשמו של מר יליזמר, כי יצטרף לתנועתנו בתנאי שיופיע במקום השני של רשימתנו, היתה תגובת רובנו שלילית. אצל אחדים מאיתנו שררה הסברה, כי איננו יכולים להפקיד תפקיד זה בידי אדם שהוכיח בפרשת כרוז-פראבדה נאיביות עצלנית כזאת — אם לא גרוע מזה.

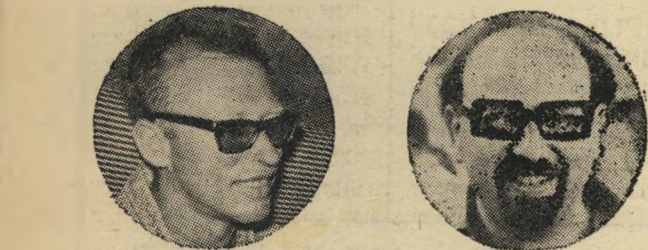
בעלי מודעת-ההשמצה טוענים כי אנחנו פנינו אל מר יליזמר, ולא הוא אלינו. זהו אבסורד — למה היה עלינו לפנות אליו, אם לא קיבלנו את הצעתו? האמת היא, כנראה, כי אחד מחברינו, מר אלכס מסיס, רצה לשדך בין יליזמר ותנועתנו, ולאחר-מכן חיזר מר יליזמר על פתחי חברי הנהלתנו, בזה אחר זה.

את שיחתו עימי, במיזנון הכנסת, פתח במילים: "אני בן כריזמה, ואני חייב להיות בכנסת השביעית, כי אחרת אהיה מחוסל מבחינה פוליטית."

תפקידו של מר ארנפלד

מר ארנפלד אינו איש-מצפן רק מפני שהפליט, באסיפה מסוימת, משפט אחד, בו תבע לשלב את אנשי מצפן ור"ח במערך פוליטי איתנו.

הוא שייך למצפן, מפני שחתם על כל כרוזי מצפן ור"ח מאז מל-

צבר

גולן

להתקבל אצלנו כמבקר-תספרים. אחרי שהגישה שתיים-שלוש ביקורות, הוחלט שאי מוכשרת, ולא נתקבלה.

נאמר כי מר סאלח בראנסי, החשוד בהקמת מחתרת ערבית, עבד אצלנו יחד עם ח טועמה, עברין ביטחוני אחרי. זהו שקר גס.

לא מר בראנסי ולא מר טועמה עבדו אף יום אחד בעיתונות, העב או הערבי!

מר חיים הנגבי נתקבל אצלנו לעבודה כמגיה, אחרי שהיה מובטל במשך שנים, כתוצאה מהפצרותיו של עמוס קינן. אחרי שנים של עבודה בדפוס, הועלה לדרגת כתב. למח מלחמת ששת-הימים, כשעבר "מצפן" לגילגולו האנטי-ישראלי, פוטר מעבודתו.

וכן הלאה וכן הלאה.

דרך בית-האולפנה של "העולם הזה" עברו עשרות מבוי העיתונות של ישראל — אנשים כמו דוש, אחרון דולב ואורי דן ("מעריב"), רע לוריא, זיווה יריב ועמוס קינן ("ידיעות אחרונות"), סילבי קשת, מרגלית, דן כיסלו ("הארץ").

מעולם לא שאלנו איש מהם מהי דעתו הפוליטית, וזה אינו מעניין אותנו. המחל (המשך מעמוד 12)